

Веднажъ една баба казала на внучето си:

— Ганчо, иди, синко, на нивата, та ми накжсай малко меки круши отъ крушата. Зажднѣла съмъ, бабиното, за сладъкъ плодъ.

Метналъ Ганчо торбата на рамо, отишълъ на нивата. Всички меки круши накжсалъ, напълнилъ торбата до горе. Само за три круши, за най-хубавитѣ мѣсто нѣмало. Мислилъ, мислилъ Ганчо какво да направи, най-после измислилъ. Седналъ върху торбата и се друсналъ три пѣти, за всѣка круша по веднажъ. Направилъ имъ мѣсто.

Но когато се върналъ у дома и разтворила бабата торбата, що да види — всички круши на каша станали.

— Леле синко, — извикала бабата, — какъ може на круши да сѣдашъ! Та ти си билъ като пѣтлето глупавъ!

Тѣй рекла бабата. Не щешъ ли, въ това време Пѣтлю билъ на прозореца. Като чулъ какво рекла бабата, сърдцето му се обърнало. Такава тежка дума за себе си презъ живота си не билъ чувалъ. Сълзи закапали отъ очитѣ му. Отишълъ той при бабата, рекълъ ѝ:

— Бабо, бабо, какъ можа тѣй сърдцето ми да нара нишъ! Затуй ли тѣй сладко ти пѣя? Какъ можа такива думи да изречешъ? Че ако азъ бѣхъ глупавъ, щѣше ли слънцето всѣка сутринъ менъ да чака да пропѣя, па тогава да изгрѣва? Ако си забравила колко съмъ уменъ, кажи ми нѣщо да ти свърша, та цѣлъ свѣтъ да види кой е Пѣтлю съ червения гребенъ.

— Добре, — отговорила бабата, — идете съ Ганчо въ градината. Ще ми наберете зеленчукъ. Една купчина домати, една купчина чушки и една купчина картофи. На ви тая торба. Всичко ще съберете въ нея. И, ако всичко донесете здраво и читаво, баничка ще ви направя и на мало и голѣмо ще разказвамъ колко сте ми умни. А ако смачкате нѣщо, бѣгайте отъ мене, срама да ви не гледамъ.